

Min ven racisten

tirsdag den 16. august 2022 22.09

Min ven racisten

📖 Flemming Chr. Nielsen, 1995 (5,7 ns)

Om morgenen mødte jeg altid min ven racisten hos købmanden. Jeg kom der efter tre rundstykker. Han hentede dagens ration af bajere. Udenfor butikken vekslede vi skældsord.

Det var Rasmus Hansen, der startede med at skælde ud. Spyttet stod ham om læberne og landede som bittesmå regndråber på fortovet, og mens han hankede op i plasticposerne med øl fortalte han, at perkerne og tyrkerne snart ville overtage det hele. Rasmus Hansen var en lille, ældre mand i en fedtet frakke og med sko uden snørebånd. Hans ansigt var fladt som billedet på en mønt.

- Nå, du tror ikke på det, truede han og satte poserne fra sig. - Så skal jeg fortælle dig, at der er kommet en professor i fjernsynet, som har regnet ud, at om halvtreds år er der 100 millioner af dem i Danmark. Hvad siger du så? Jeg sagde ingenting. Jeg mumlede:

- Du er en racist, Rasmus. Du er også en bandit. Du skulle hænges i den nærmeste lygtepæl. En tyrk skulle have lov til at lægge rebet om halsen på dig og sparke Koranen væk under fødderne på dig.

Så dunkede Rasmus Hansen mig i maven og grinede. Han tændte en Cecil og grinede igen.

Det var en tilfældighed, at jeg kendte Rasmus Hansen. Han hjalp med at starte min bil en morgen, og vi delte i den anledning et par el. Det var mig, der gav. Det var Rasmus Hansen, der drak. Så udviklede der sig noget, som ikke var et venskab, men gensidig nysgerrighed.

Rasmus Hansen var lidt stolt over at kende én, der både kunne læse og skrive. Jeg kunne lide at snakke med ham, for han var en stump af en gammel roman, der er hoppet ud i virkeligheden. Lidt fra Harald Herdals Log". Noget fra Johannes V. Jensens Himmerlandshistorier". En bid af Martin A. Hansens sjællandske originaler.

Og så var Rasmus Hansen blottet for litteratur. Han havde aldrig hørt om Harald Herdal, Johannes V. Jensen og Martin A. Hansen. Han læste kun tipsuponen. Men han måtte finde sig i, at det var folk som ham, der blev skrevet bøger om. At læse de bøger faldt ham aldrig ind. Bøger er for professorer.

Rasmus Hansen tog det ikke tungt, at jeg kaldte ham racist. Han rendte aldrig til domstolene og anlagde injuriersag med krav om æresoprejsning. Han forlangte heller ikke at blive rensat for ærerørige beskyldninger".

Han ville ikke engang kunne sige de to lange ord uden at knække tungen og forstanden, og Rasmus Hansen skulle heller ikke have noget klinket hos politiet. Han bød i stedet for på en ekstra morgenbajer i den to værelses lejlighed, kommunen havde skaffet ham og også betalte, og så undrede han sig igen over, at jeg ikke troede på professoren i fjernsynet.

- Du har da selv gået i skole i mange år. Er det ikke i atten år, du har gået i skole? sagde han, når vi kom ind i lejligheden.

Han rystede på hovedet over så megen spildt lærdom, ledte efter en samfundshjælper og snakkede med sig selv.

Hvis myndighederne ikke længere stoler på en professor, gentog han, så kan vi godt lukke butikken. Perkerne overtager det hele.
- Stop den racistiske snak, sagde jeg igen, og vi skålede.

Rasmus Hansen havde arbejdet hårdt i hele sit liv. Han havde været i roerne på Lolland. Han havde fældet træ i jyske skove. Hans albuer havde også lejlighedsvis knaldet et par købmandsruder. Armen ind. Låsen rundt. Håndtaget ned. Flasker og cigaretter i tasken og så afsted igen.

I de sidste to år havde han haft folkepensionen og en gang imellem lidt hælervarer. Men tiderne var blevet svære for Rasmus Hansen. Han var ikke kendt med teknikken og havde problemer med at se forskel på et fjernsyn og en hjemme-computer, en fjernbetjening og en mus.

Sammenlagt havde han siddet i spjældet et par år af sit liv. Udover folkepensionen ejede han ikke en pengeseddel. Men ud fra sin egen uimodsagte logik betragtede Rasmus Hansen sig selv som en hædersmand. Hvis jeg bad ham om at kigge efter mine ejendele, når jeg var bortrejst, kunne jeg være sikker på, at der ikke engang var forsvundet en skefuld kaffe.

Men han kunne ikke begribe, hvordan samfundet er indrettet. En politibetjent og en dommer var for Rasmus ansk

Hansen det samme. Han kendte ikke forskel på en politiker og en embedsmand eller på voldgift og voldtægt. Skvatrøve og kasketter alle til hobe. En verden, som kun professorer kan rydde op i

Det hele var tyrkernes skyld. Og perkernes. Når prisen på en pakke Cecil steg, så skyldtes det, at tyrkerne fik socialhjelp. Tyrkerne og perkerne var også ansvarlige for, at ollet kostede mere, end da Rasmus Hansen arbejdede i roerne.

Når han holdt

sin dobbeltforelæsning om nationaløkonomi og indvandring, spyttede han. Med resten af hovedet grinede han. Hvis man havde den mening, at sproget og virkeligheden er samme surdej, var Rasmus Hansen en farlig mand at komme i nærheden af.

Cigaretterne og øllet var søjlerne i Rasmus Hansens univers. Det mellemliggende indhold tipskuponen og et spil kort.

De startede deres whist sidst på eftermiddagen, og så hamrede de kortene i bordet til efter midnat. Rundt om spisebordet sad foruden Rasmus Hansen to bistandsklienter og en alfons med mobiltelefon.

Klokken fem om eftermiddagen ringede det på døren. Udenfor stod tyrken Mustafa. Jeg ved ikke, hvordan han var kommet ind i Rasmus Hansens liv, men han havde altid en pose øl i hånden og satte sig hver dag på Rasmus Hansens seng. Der blev han siddende med en smøg og en øl. Sengen knirkede, og Mustafa kiggede, mens de andre spillede kort, og Junghans-uret med revnet glas tikkede afsted i tilfældigt tempo, og lejligheden stank af lort og sved og bræk og øl, og kunderne ringede til alfonsen, og han ringede tilbage til sine piger.

De skulede ondt til Mustafa og blinkede til hinanden. Mustafa var god nok, men han skulle ikke få fine fornemmelser. Derfor slog Rasmus Hansen med mellemrum næven i bordet og råbte, at Mustafa var en voldtægtsforbryder og børnelokker, ordentlige som mennesker ikke kunne omgås, og hvis ikke han snart selv rev den af, så kom de med kniven og holdt sig for næsen imens. Mustafa smilede genert. De to bistandsklienter og alfonsen var enige med Rasmus Hansen.

- Helt enige, føjede de til, for Mustafa og alle andre fra Tyrkiet havde fnat og syfilis og tyndskid, så hvis Mustafa skulle på toilettet, blev det ikke på Rasmus Hansens:

- Vi kan ikke have et udmugningshold rendende hver gang Mustafa har været derude.

Mustafa bød dem en smøg, og Rasmus Hansen råbte, at Mustafas cigaretter var stjålne smuglervarer, og at han ville melde Mustafa til politiet. Så skulle der komme artige sager frem.

- Artige sager, hører du det? gentog Rasmus Hansen. Han havde vel udtrykket fra en fjernsynsudsendelse. Det lød lige så fremmed i hans mund som en afholdsmand, der siger ah til en snaps.

Det meste af aftenen drillede de Mustafa. Hvis man kom ind fra gaden og stadig troede, at ord skulle tages for pålydende, kunne man straks skrive en solid afhandling om dansk racisme:

„Man kan iagttage, at folkesproget i sin udtryksform med forkærlighed anvender gloser fra dyreriget, og at disse glosers frekvens i sproget udviser proportionalitet med den omtalte persons etniske fremmedhed og manglende integrationspotentiale,”

Han lyder som et svin, sagde Rasmus Hansen for eksempel.-Lyder Slamkæft ikke som et svin? -Jo, jo, sagde Mustafa. - Gris, dansk bondegård.

SA sendte de ham i døgnkiosken efter flere øl, og Mustafa var lykkelig over, at han var kommet ind i kredsen og kunne gore gavn. Han lagde omhyggeligt hundredkronesedlen til øl ned i sin pung.

Man kunne lave sæbe af ham, grinede Rasmus Hansen, ss mens Mustafa var væk. - Og sælge sæben til perkerne.

Rasmus Hansen fik de små abers vimsende bevægelser og svang sig fra væg til væg i sin egen latter.

Når Mustafa vendte tilbage med øllerne, blev luften fed af skældsord: Rejs hjem til dine negerunger. Det er os, der betaler for deres børnehave. Ja, ja, sagde Mustafa og lagde en bon og resten af øk pengene på bordet.

Han var henrykt for Rasmus Hansens og bistandsklienternes og alfonsens selskab. Mustafa kunne skrive brev hjem til Tyrkiet og fortælle, at han allerede havde fået gode danske venner.

Og Rasmus Hansen afsleb og forfinede imens sine argumenter. Inde i hans egen stue, tungt anbragt på hans egen seng med de knirkende fjedre og det snavsede sengetøj, sad aften efter aften en tyrk. Fjenden lige i øjenhøjde, direkte udsat for kærlige fornærmelser.

Rasmus Hansen og Mustafa kunne ikke undvære hinanden.

Bag ordenes facade var de venner. Rasmus Hansen ville aldrig overveje at hugge Mustafas pung. Mustafa ville kæmpe sig igennem sne og storm for at hente de øl i døgnkiosken.

Rasmus Hansen døde for nogen tid siden. Han lå død i sengen, da Mustafa selv listede ind, fordi han undrede sig over, at ingen råbte til ham, om sådan et handicappet socialt tilfælde straks kunne se at komme ud.

Da ambulancen hentede Rasmus Hansen, tog Mustafa med på hospitalet. Han var der også til begravelsen. Rasmus Hansens tre sønner sad i kirken i mørkt og snærende jakkesæt, og følget sang "Nu falmer skoven trindt om land".

Sønnerne takkede Mustafa for opmærksomheden, og fordi han havde taget sig pænt af deres far. Mustafa tørrede en tåre ud af øjet.

fra "Min ven racisten", Holkenfeldt

